

ning, idet Forslagene gaa ud paa, at Arbejderne skulle have Adgang til at gøre sig bekendt med Kontraktens Indhold, og at der, om fornødent, skulde sikres dem sproglyndig Assistance, som naturligvis maa betales af Arbejdsgiverne. Ogsaa disse to Forslag synes mig ganske rimelige og retfærdige. Naar man fra danske Arbejdsgiveres Side formener at have Brug for den store Mængde udenlandske Arbejdere, som aarlig indføres, forekommer det mig naturligt, at disse Arbejdsgivere sørge for, at de Folk, hvoraf mange eller de allerfleste jo ikke forstaa andet end deres Hjemlands Sprog, blive bekendte med de Kontraktbestemmelser, de fæstes under.

Det fjerde af de Ændringsforslag, vi have tilladt os at stille, gaar ud paa at ophæve den Tilladelse, der nu er, til at benytte Sengesteder til mere end een Person. Vi have ment at handle rigtigt ved at søge at bringe dette Lovforslag i Overensstemmelse med det Forslag til Lov om Retsforholdet mellem Husbond og Tyende, som den højtærede Justitsminister har fremsat. Det forekommer os urimeligt, naar et saadant Lovforslag ligger til Behandling i Tinget, fremdeles at tolerere, at Sengesteder til mere end een Person benyttes. Jeg behøver ikke at opholde mig derved; jeg gaar ud fra, at alle Folketingets Medlemmer ere enige i, at det at skulle dele Seng med en maaske vildfremmed Person er utilbørligt og i høj Grad stridende mod Hygiejnens Krav. Det kan være i høj Grad smittefarligt, da ingen Arbejder er Herre over, hvem han bliver beordret til at dele Seng med; det forekommer os at være i saa høj Grad utilbørligt, at det forbavser os, at Flertallet heller ikke paa dette Punkt har villet imødekomme vort Forslag.

Endelig have vi under Nr. 5 foreslaaet, at Tilsynet med Arbejdsstederne skal være Arbejds- og Fabriktilsynet, og at det kun i særlige Tilfælde eller for visse Egenes Vedkommende, hvor det maatte være nødvendigt af praktiske Grunde, overlades til Ministeren at lade andre udføre Tilsynsvirksomheden end netop Arbejds- og Fabriktilsynet. Dette er ganske modsat de Anskuelser, der kom frem fra den ærede Ordfører (N. Kristjansen), som mente, at det vilde være naturligt og mere formaalistjenuligt fuldstændigt at gaa over til Polititilsyn. Ved Lovforslaget, som det nu foreligger fra Landstinget, har man tilkendegivet, at det saa vidt muligt skal være Politiet, saa det formodentlig bliver det, der i Hovedsagen faar Lov til at føre

Tilsynet. Den ærede Ordfører og flere af hans Meningsfæller ønskede, at man skulde fastslaa, at det skulde være Politiet, der skulde føre Tilsynet i alle Tilfælde; saa naar vi paa den anden Side mene, at det i alle Tilfælde bør være Fabriktilsynet, ere disse Anskuelser jo stærkt afvigende fra hinanden. Det er jo saaledes, at Politiet som tilsynsførende neppe kan siges at nyde den Tillid, som man gerne skal have til et Tilsyn. I de udenlandske Arbejderes Bevidsthed staar Politiet utvivlsomt ikke som Beskytteren. De Herrer kunne gaa rundt og spørge de 10,000 til 12,000 udenlandske Arbejdere, der føres her til Landet, om de anse Politiet for at være deres Beskytter, saa ville De sikkert faa et Nej fra de allerfleste af dem; i deres Bevidsthed er Politiet en fjendtlig Magt, som de aldeles ikke kunne have nogen Tillid til. Og heller ikke i danske Arbejderes Bevidsthed staar Politiet som en Myndighed, man gerne overlader et Tilsyn af den Art, som der i dette Lovforslag er Tale om. Der er flere Gange afsløret Forhold, hvor Politimænd have staaet som Parthavere i smudsige Forretninger samtidig med, at de førte Tilsyn med disse eller lignende Forretninger. Noget saadant styrker ikke Tilliden. I den Tid, hvor vedkommende Politimænd have været indblandede i saadanne Forhold, have de ganske sikkert ikke ført Tilsynet paa en Maade, som var tjenlig for den øvrige Del af Befolkningen, og som Følge deraf er Tilliden i høj Grad nedbrudt med Hensyn til Politiets Evne til at føre et virkelig upartisk Tilsyn i saadanne Sager. Landpolitibetjentene ere for de flestes Vedkommende sikkert meget hæderlige Folk, men det kan dog ikke bestrides, at de i høj Grad føle sig afhængige af de store Arbejdsgivere, som findes paa Landet. Det vil kun være i meget sjældne Tilfælde, at en saadan Landpolitibetjent for Alvor slaar i Bordet for en Godsejer og siger, at her og der tiltrænges Forbedringer. Nej, han vil i høj Grad være Godsejernes Beskytter i dette Forhold og aldeles ikke nogen Tilsynsmyndighed, som Arbejderne kunne være tjente med. Hvis Polititilsynet bliver det almindelige, bliver det sikkert et for Godsejerne i høj Grad behageligt Tilsyn, saaledes som ogsaa en Landstingsmand udtrykte det, da Sagen var til Behandling oppe i det andet Ting. Han fremsatte da Ønsket om, at Politiet kom til at føre Tilsynet, det vil blive, sagde han, et langt behageligere Tilsyn end Arbejds- og Fa-